

Sygn. akt III CZ 225/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska

SSN Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. K. i J. K.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2022 r.,
zażalenia pozwanej
na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 1 lutego 2022 r., sygn. akt II WSC 3/22 (II Ca 2779/21),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 1 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Banku S.A w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 4 listopada 2021 r. w sprawie z powództwa A. K. i J. K. o zapłatę.

Sąd Okręgowy uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą od kwoty 50 000 zł, wskazanej w art. 398² § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie po stronie powodowej zachodzi współuczestnictwo formalne, zatem o wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) decyduje wielkość roszczeń każdego z współuczestników z osobna, a nie łączna wartość roszczeń wszystkich współuczestników. Wskazany

rodzaj współuczestnictwa procesowego określa się również mianem podmiotowej kumulacji roszczeń; występuje w nim tyle różnych przedmiotów sporu, ilu jest współuczestników. Wobec tego wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w stosunku do każdego ze współuczestników.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany wniósł o jego uchylenie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie: art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. przez arbitralne przyjęcie, że między powodami zachodzi współuczestnictwo formalne, art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. przez błędne uznanie, że między powodami zachodzi współuczestnictwo formalne, mimo że dochodzą oni roszczenia ze wspólnie zawartej umowy kredytowej, a także art. 398² § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że w sprawie nie została osiągnięta minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia umożliwiająca wniesienie skargi kasacyjnej, podczas gdy prawidłowo wyliczona wartość wynosi 60 308 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia wnoszony poza tokiem instancji od prawomocnych orzeczeń, musi spełniać wyznaczone ustawowo wymagania, które określają jej dopuszczalność. Takie wymaganie statuuje, między innymi, art. 398² § 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Wynikająca z tego przepisu norma ma charakter bezwzględny, nie jest więc dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron, „oznaczenie” wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2021 r., I PZ 10/20).

Niewątpliwie trafne jest - zawarte w zażaleniu - stwierdzenie, że po stronie powodów zachodzi współuczestnictwo materialne, skoro wywodzą swoje roszczenia z jednej, wspólnie zawartej umowy kredytu. Trzeba jednak podkreślić, że ta ocena nie przesądza kwestii dopuszczalności skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie podkreśla się bowiem, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w stosunku do

każdego ze współuczestników również w przypadku współuczestnictwa materialnego, które nie jest współuczestnictwem koniecznym ani jednolitym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2019r., I CZ 85/19, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2015r., I CZ 117/14, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2000r., I CZ 48/00). W przedmiotowej sprawie powodowie dochodzą tylko żądania zapłaty, które zostało uwzględnione względem każdego z nich w kwotach po 30.153,51 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 grudnia 2017 r. Brak jest zatem podstaw, aby przy ocenie, czy skarga kasacyjna spełnia wymaganie z art. 398² § 1 k.p.c., uwzględnić łączną wartość ich roszczeń.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.